

תערוכה ארצית

חשוון | התשע"א

ע"ש ציפורה לוריא ז"ל

תערוכה ארצית

חשוון | התשע"א

ע"ש ציפורה לוריא ז"ל

הפקה: מינהל החינוך הדתי - בת שבע סיאני, רכזת הפרסומים; רויטל זיוון (שטרן), מפקחת על לימודי התקשורת והאמנויות

הפקת התערוכה: אורנה סגל, מדריכה ארצית לאמנות בחינוך הדתי

אוצרת: נחמה גולן, אמנית ואוצרת

עיצוב וגרפיקה: סטודיו שחר שושנה מקבוצת סקורפיו 88

הוצאה לאור: גף הפרסומים, משרד החינוך

עריכה לשונית: דליה לאופר

בוגרים, תלמידים ומורים יקרים!

"האדם, על ידי מעשה האמנות שלו, מוצא ביטוי, באופן חיצוני ומוחשי לאמונתו הפנימית... היות והאמנות מבטאת את האמונה, ככל שאדם יצליח לבטא עצמו דרכה, כך יגלה בתוכו את הכוחות הנסתרים של האמונה."

אמונה ומודעות, הרב יצחק גינצבורג

אנו פותחים את התערוכה השביעית ליצירה אמנותית של בוגרי החינוך הדתי במגמות האמנות. לפני 7 שנים מנה החינוך הדתי כ-30 מגמות לבגרות באמנות, ומתוכן אחת בתיכון של בנים. היום אנו מונים כ-70 מגמות לבגרות בבתי ספר תיכוניים, בישיבות ובאולפנות ברחבי הארץ, ובתוכן 7 מגמות במוסדות חינוך של בנים. תחומי היצירה בחינוך הדתי מוכרים היום כביטוי לגיטימי והכרחי של הנפש. הצורך לאפשר לתלמידים להביא לידי ביטוי מורכב ויצירתי את עולמם ואת תחושותיהם הוא המניע המרכזי לפתיחת המגמות הללו. בשנה זו הקמנו 8 בתי מדרש יצירתיים בתוך מגמות האמנות, בתי מדרש שמטרתם לקשור לימוד מעמיק של מקורות יהודיים עם בירור אישי עמוק של תהליכים המתרחשים בנפש ועם יצירה אמנותית. בכל שנה אנו רואים בחלק מן התוצרים ביטוי לשילוב המיוחד הזה, שילוב של בירור וחקירה של מרכיבי הזהות היהודית והאישית בתוך יצירה אמנותית מקצועית ומורכבת. אנו מקווים שאכן התהליכים האלו יובילו להעמקת הבירור האישי האמוני ולהעשרת היצירה האמנותית בקרב היוצרים הצעירים שלנו. אני מאחלת ליוצרים הצעירים שעבודותיהם מוצגות בתערוכה זו שימשיכו בדרך של יצירה ויעשירו את עולמנו בקסם יצירתם.

רויטל זיוון (שטרן)

מפקחת על לימודי התקשורת והאמנויות בחינוך הדתי

קווים לדמותה של ציפורה לוריא ז"ל

ציפורה לוריא, תושבת עפרה, נולדה בשנת 1948 בעיר קלוז' שבrouמניה ועלתה לארץ בגיל עשה. למדה באוניברסיטה העברית תולדות האמנות, ספרות אנגלית וספרות השוואתית והתמחתה בתיאטרון מודרני ובאמנות מודרנית. במשך שנתיים למדה אמנות אצל הצייר רפי לביא. כתבה רשימות ביקורת בעיתון "דבר" וב"עיתון 77", ובסוף שנות השמונים כתבה ב"נקודה" והגישה תכנית תרבות ב"קול ישראל". הייתה אוצרת "הגלריה האחרת" בתל אביב וביימה מחזות ומונולוגים של תיאטרון נשים. לימדה אמנות במכללות "תלפיות" בת"א ו"אמונה" בירושלים.

ציפורה לוריא הייתה קולגה לדרך שנסללה לפני יותר מעשור. נפגשנו לראשונה באוגוסט 95, במכללה האקדמית לחינוך "תלפיות", היא כמרצה מן המניין וכמבקרת אמנות שעקבה בעניין אחר הסצנה האמנותית הישראלית ואני כראש המסלול לאמנות. דאגתה מהיעדרה או ממיעוטה של היצירה בקהילה האמנותית יצרה בינינו קשרי אמן-מבקרת שנמשכו עד יומה האחרון.

היא עקבה מקרוב אחר הפעילות האמנותית הענפה בארץ והצטערה שהציבור האמנוני כמעט

אינו נוטל בה חלק. הופתעתי מבקיאותה הידענית בסצנת האמנות הישראלית. היא סברה בצדק שסדרי העדיפויות הפוליטיים הבורערים שעמדו על הפרק בציבור הדתי-לאומי מעכבים או דוחים את התפתחותה של היצירה הפלאסטית בקרב.

"אמנות היא עוד כלי חזותי חשוב שלא הגענו אליו. נועד לה תפקיד משמעותי בגילוי הערכים שבהדות. מוטיבציה מועטה לאמנות שנבעה מאופיו של המגזר היא הגורם העיקרי לדחייתה של תחיית האמנות בקהילה זו", נהגה לומר. ציפורה ראתה בחשיפתו של הציבור האמנוני לאמנות אתגר ראשון במעלה ועודדה כל פעילות אמנותית ראויה שתביא למהפך. היא האמינה שאמנות בגדרי ההלכה לא רק אפשרית אלא מחויבת המציאות. ציפורה האמינה שדווקא לאמנות החזותית יש הכוח להשפיע על התהליכים שבתוך החברה הדתית ליצור את החיבור לעם ישראל ולהשפיע על דמותו ועל זהותו. היא הוזמנה לקחת חלק בוועדות שונות במשרד החינוך ובמינהל התרבות. במסגרת החינוך הממ"ד הייתה ציפורה שותפה כיועצת להרחבת החינוך לאמנות באולפנות ובישיבות והתדיינה עם רבנים. היא ייעצה למכללות לאמנות, לאמנים ולקבוצה גדולה של סטודנטיות בעלות כישורי כתיבה על אמנות. ציפורה עשתה כל שביכולתה לעודד קהילה זו להתבטא, ליצור, לכתוב ולהציג. מקומה לא נפקד משום אירוע תרבותי, פתיחה של תערוכה לאמן צעיר או השקת ספר למשורר חדש. המפגש שלי כאמן יוצר עם חוקרת האמנות המוערכת יצר את הבסיס לשותפות רעיונית ולהפריה הדדית ארוכות שנים. החזון שהתגבש בשיחותינו במהלך השנים הוביל ליוזמות משותפות לעידוד היצירה הפלאסטית בקרב ציבור זה, והיא התמסרה לכך כאילו הייתה מוסד משומן וממומן. ציפי, שפרצה את המסגרות המצומצמות של הציבור שהשתייכה אליו והפכה לדמות מקובלת ומוערכת בסצנה האמנותית הישראלית, קבעה סדר יום תרבותי חדש לציבור האמנוני, סדר יום שנקטע בטרם עת. ההיסטוריון וחוקר האמנות ד"ר גדעון עפרת כתב לי עם מותה: "היא הייתה צדקת של ממש, אצילת נפש נדירה, אוהבת אמנות טהורה שמתעלה מעל כל שמבדיל בארצנו בין מגמות, תנועות וכו'...לא הייתה ואין עוד דמות במעלת גדולתה הנפשית של ציפורה לוריא...לא חדלתי להוקיר ביותר את המסירות הגמורה וחסרת הפניות שלה לאמנות, את פתיחותה התרבותית שאין דומה לה ואת הידע והמחויבות שלה לקהילה - לנשים, למתנחלים ולחברה בכלל..."

אבנר בר חמא,

אמן ואוצר

קיומה של תערוכה שביעית במספר של בוגרי מגמת האמנות בחינוך הממלכתי הדתי מסתמן כמסורת של קביעות משתבחת. זכות נפלה בחלקי זו השנה השלישית ללוות אתכם ולקחת חלק בחשיפת ביכורי יצירותיכם. תודה על האמון שנתתם בי. במקום שבו נדמה היה כי נגרע מעט מקומה של האמנות באתם אתם, תלמידים ומורים, במלוא הכישרון, המחשבה, הנחישות והתשוקה, והפכתם את האמנות לשפה נוכחת ולחווייה של יצירה ורוממות רוח.

שאו ברכה והצלחה בהמשך דרככם.

נחמה גולן
אוצרת התערוכה

דברי המדריכה הארצית

התערוכה הארצית השנתית היא שיא מסוים בתהליך הלמידה של תלמידי מגמות האמנות בתיכונים הדתיים. זוהי הזדמנות כמעט ראשונית בדרך לחשיפה אמיתית ולהתמודדות עם פרגון מחד גיסא ועם ביקורת מאידך גיסא. יש בהשתתפות צעד נוסף להתבגרות ולמסוגלות לחשוף מעט מעצמך ומנפשך לעולם. ההזדמנות הזו עשויה להיות מנוף להמשך יצירה. אני שמחה לראות איך התהליך וכל מה שכרוך בו תופס תאוצה בקרב מורי האמנות המעודדים ומקדמים את תלמידיהם להשתתף בתערוכה. אני מודעת לטרחה הכרוכה בכך ומוקירה את המורים שמבינים את גודל ההזדמנות ואת טפיחת השכם הרצינית שהתלמיד המשתתף זוכה לה.

השנה היו שותפים למיון ולבחירה כמה מורים, שזכו לראות את היקף החומרים המתמודדים ולרוות נחת יחד אתנו מהיקף היריעה של היצירה והיוצרים בקרב בתי הספר התיכוניים הדתיים. בהזדמנות זו אני רוצה להודות להם על הזמן שהקדישו לכך מתוך ביטחון שאף הם נתרמו.

אני מקווה שמפעל זה יימשך בעתיד, על כל המהלכים שסובבים אותו, ויזכו ליטול בו חלק תלמידים מוכשרים רבים, שזוהי רק יריית הפתיחה ליצירתם.

אורנה סגל,

מדריכה ארצית לאמנות בחינוך הדתי

טכניקה: חוטי ברזל

כתלמידת כיתה י"ב המסיימת את לימודיה השנה רציתי לבדוק את המונח נשף סיום על כל היבטיו: מה אומרת לי המילה סיום? האם זוהי התחלה חדשה, סיום תקופה, גיל, שלב מעבר בין ילדות לנעורים? בעבודתי התייחסתי למנהג לחוג נשפי סיום במקומות שונים. כתלמידה בבית ספר דתי, שבו אין חוגים נשף סיום במובן המקובל של המילה אלא עורכים טקס סיום, עניין אותי לחקור את המושג מול המציאות, את הפנטזיה מול הערכיות. חקרתי גם את מקורות הנשפים הגדולים שנערכו בארמונות ובטירות, נשפי מסכות ועוד. בעבודתי זו - פסל הנעל - ניסיתי להעביר את "סיפור סינדרלה", אבל בחרתי בחוטי ברזל במקום זכוכית.

היכן את?

טכניקה: פחם ודיו על נייר

כשאנשים עושים דברים או הולכים למקומות, הם משאירים אחריהם חותם. לפעמים החותם הזה הוא הרבה יותר מחותם, הוא בעצם סיפור שלם. כשאנו הולכים ברחוב לא תמיד אנו שמים לב לדברים הקטנים והחשובים שמסביבנו, שיכולים לספר לנו את הסיפור שעומד מאחוריהם.

בעבודתי הלכתי לחפש אחרי משהו חשוב עבורי; חיפשתי את החותמות שהשאיר מאחוריו וניסיתי למצוא את המעשים ואת המחשבות המסתתרים מאחוריהם. בדרך נתקלתי בסיפורים קטנים וציירתי את העקבות שאנשים הותירו. בחרתי להשתמש בשני חומרים: פחם ודיו. לפחם מראה מלוכלך ולא בהיר. בתוך כל הלכלוך טמון הסיפור. אחת מתכונותיו של הדיו היא שהוא מחלחל לתוך הדף. גם הוא, כמו האדם, משאיר אחריו עקבות. לפעמים, אם נוכל להבין את הסיפורים, אולי נוכל להתנהג אחרת...

שיראל כהן אולפנית בני עקיבא, תל אביב מנחות: הילה סבן ועפרה גרוסמן

דיוקן פוליטי

טכניקה: רישום בפחם על נייר

"המלך העירום רוכב שנית בלחץ ההמון, מבליט את הכתף הימנית, מראה את הלשון" (קוצים, מאיר אריאל).
בשיר זה מאיר אריאל מבטא באופן מוחשי את כוונתי בפרויקט שבחרתי לבצע. הוא מציג מציאות שבה "המלך עירום", והכול רואים את הקלקול של המלך, אך בוחרים לשתוק. ובימינו ה"מלך" הוא כמובן נבחר הציבור, הח"כים וראשי הממשלה. בעבודתי רואים כמה דיוקנאות, קריקטורות, של נבחר ציבור, ברישום על פחם, ובכל דיוקן תקועות סיכות באזור הנגע הדורש טיפול-דיקור. את הדיוקנאות הדבקתי על קאפה המסודרת בקומפוזיציה בעלת קווים נקיים וישרים המראים באופן ברור את הניגוד שבין הנקיות והאסתטיות שבקומפוזיציה לבין הלכלוך שבפחם.

ילדים שות/טים

יעל מדמון
אולפנית בני עקיבא, תל אביב
מנחות: הילה סבן ועפרה גרוסמן

טכניקה: מעורבת

כשהתבקשתי לבחור נושא לפרויקט נקרו בדרכי כתבות בעיתון אשר זעזעו אותי עמוקות. דרכן נחשפתי לשני מקרים טראגיים שהתרחשו כתוצאה משתייה מופרזת. שימוש באלכוהול בשכירות גבוהה עלול לפתח דפוסי התנהגות של תלות והתמכרות. בני נוער בדרך כלל אינם מודעים לעובדה שלאכזהול יכולת השפעה שכזו, והשימוש בו מוביל לגרימת נזק בלתי הפיך. בחרתי לערוך עימות בין ההתמכרות האישית שלי לשוק, התמכרות תמימה ובלתי מזיקה, לבין ההתמכרות לאלכוהול המצטיירת אף היא כתמימה לשתיינים בראשית דרכם אך הופכת עד מהרה להרסנית.

כוחו של הדיבור

רננה עמרם
אולפנת כפר פינס
מנחה: בהירה רוזנבאום

טכניקה: גודל: 120X150 ס"מ Ready Made

לדיבור שלנו יש כוח משמעותי ועצום. כאשר אדם מדבר באופן חיובי הוא יוצר מציאות טובה יותר. המילים שאנחנו משתמשים בהן קובעות את האופן שבו אנחנו חיים את חיינו. שלב הכרחי בתשובה הוא הווידי הנעשה רק בדיבור. על שלבי הסולם בעבודה שהכנתי רשמתי מילים מתוך הווידי. הראיתי את התקדמות האדם בתשובה באמצעות הצבעים שבשלבם הראשוניים הם חזקים וכהים ואחר כך הם נעשים בהירים ומסמלים טוהר. גם הציפור המצוירת על השלבים מסמלת עלייה ממצב של רביצה להמראה מוחלטת. הדיבור והתפילה עוזרים לאדם להתקדם בקשר שלו עם הקב"ה.

טכניקה: צמר + צמר פלדה על ראש קלקר | גודל: 35x35 ס"מ

התסרוקת המסורתית של בנות העדה האתיופית היא "צמות". שיערן קלוע בצמות דקות וקטנות היוצרות סוגים שונים של תסרוקות בהתאם לזמן ולאירוע. בעבודתי רציתי להביע את היופי שמייצגות התסרוקות המסורתיות האתיופיות, שהן מורשתי, ואת רצוני לשמר את תרבותי שלא תיעלם עם עלייתנו לארץ ישראל והסתגלותנו אליה. קלעתי צמות מחומרים שונים. תסרוקת אחת קלעתי מצמר פלדה. הקליעה הייתה קשה והכאיבה לאצבעותיי מצד אחד, אך מצד שני ידוע שצמר הפלדה מתכלה בנקל. רציתי להמחיש בזה את הקושי בעלייה ובהסתגלות לתרבות, לשפה ולחיים בארץ-ישראל מצד אחד, ומצד שני להמחיש שכשמתגלים הקושי מתכלה והדברים נעשים קלים יותר.

טכניקה: מעורבת | גודל: 70X100 ס"מ

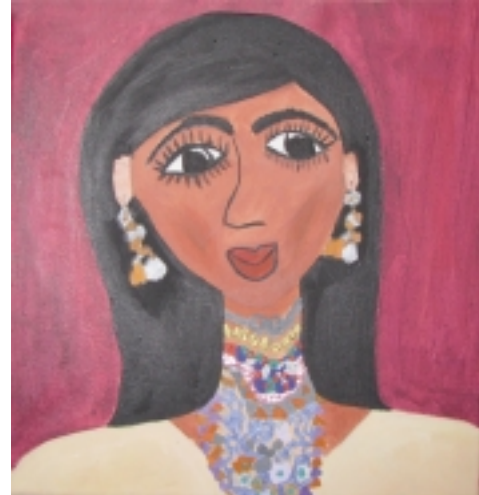
בחרתי בנושא זה מפי שאני מתגעגעת לכלים ולדברים המיוחדים שהיו לנו באתיופיה. בדרך זו אני רוצה לשמר את תרבותי ולהעבירה בע"ה לדורות הבאים.

בעבודתי תיארתי את תהליך יצירתו של ה"סֶפֶת". "סֶפֶת" הוא כלי אתיופי מסורתי ביותר הנעשה מקנים ומחוטי צמר. מחברים כמה קנים ומלפפים אותם בחוטי צמר צבעוניים, וכך נוצר כלי חזק ויפה למראה המשמש להגשת אוכל "יבש" כגון פופקורן. ביצירתי ה"סֶפֶת" מוצג באמצע התהליך של יצירתו ולא כמוצר מוגמר.

ידיעין מליסה
אולפנת כפר פינס
מנחה: מלכה אלכסנדר

אני, הנשים והתכשיטים

טכניקה: אקריליק-קולאז' | גודל: 30x30 ס"מ, 50x80 ס"מ

האהבה ליופי ולתכשיטים משותפת לנשים בכל העולם. בחרתי לשלב בין אהבתי לתכשיטים ובין רצוני לשקף את המסורת ואת התרבות האתיופית כפי שהן נראות דרך התכשיטים. הלוואי שזה יהיה חלקי בשימור מסורתי האתיופית.

רק ערמה

דנה דרעי
אולפנת סגולה, קרית מוצקין
מנחה: רינה פרל

טכניקה: מעורבת

למרות הקדמה של ימינו הרבה אנשים מסתכלים לאחור ורוצים לחזור לטבעי ולפשוט. בעבודתי רציתי להעביר את המסר שחשוב לשמור על היסודות שהטבע מעניק לנו, שאפשר למצוא את האיזון בין הקדמה הטכנולוגית ובין השמירה על הטבע. בחרתי להעביר את המסר באמצעות הנייר, שהוא חומר מתכלה.

הודיה סבירו
אולפנת סגולה, קרית מוצקין
מנחה: רינה פרל

דיוקן עצמי

טכניקה: מעורבת | אורך: 1.6 מ', רוחב: 0.8 מ', גובה: 2.1 מ'

בעבודתי אני בודקת את הפרטים הקטנים שאישיותי מורכבת מהם, ומפרקת ומחברת מחדש את חלקי פניי לכדי שלמות של דיוקן עצמי.

פריצת דרך

מוטי פיש

ישיבת אהבת חיים, כוכב השחר

מנחה: אשר דהן

טכניקה: פיסול | אורך: 1.6 מ', רוחב: 0.8 מ', גובה: 2.1 מ'

חיפשתי מפלט לאנרגיה שלי, ומשלא מצאתי, פניתי לציור של השפרצות עזות של צבע על גבי דף. לאחר מכן למדתי איך לשלב את ההשפרצות עם קווים מכאניים העשויים מדבק סלטייפ. אהבתי את השילוב בין הפראות ובין המכאניות הקרה המשמשת גבול. כל זה היה בכיתה י'. לאחר מכן, בכיתות י"א-י"ב, התחלתי לצייר צורות עגולות במקום ההשפרצות ולשלב אותן עם הקווים המכאניים, עד שלבסוף הפכו הצורות העגולות לפרחים. אהבתי מאוד את השילוב בין הפרח לבין הקו הקר ורציתי לבנות את זה בתלת-ממד. בעבודה זו בניתי מין כלוב שכלואים בתוכו שלושה פרחים וכל אחד מסמל מצב קיומי שונה: 1. מנסה ונכשל. 2. ממצה את כל כוחו אך עדיין כלוא. 3. צומח ופורץ את כל הגבולות.

ילדים-זקנים-ילדים

תאיר כהן
אור תורה סטון לבנות, ירושלים
מנחה: חנה אדרעי

טכניקה: צילום וטכניקה מעורבת

המסע לפולין השנה השאיר בי חותם חזק. כשחזרתי, ביקשתי לפגוש את האנשים עצמם, את מי שניצלו. רציתי להתבונן בהם, לדעת איך הם חיים אחרי.

דרך הצילום זכיתי להכיר אנשים מיוחדים ומקומות שיישארו אצלי בלב לעולם. האנשים שפגשתי וצילמתי היו ילדים בשואה. ילדותם אמנם נעלמה ואבדה ולא תחזור לעולם, אך אני, בעבודתי זו, ביקשתי לעצור את הזמן, "להאט את הרכבת", ולהשיב להם את ילדותם האבודה.

בצילום השחור-לבן התמקדתי בעיקר בפנים, במבט ובעיניים של המצולמים. בחרתי להציג אותם כאילו הם מצולמים על קרונות רכבת. הרכבת, הלקוחה מקירות גני הילדים, הופכת להיות רבת-משמעויות כשמופיעים עליה פני הניצולים המבוגרים בשחור-לבן.

טכניקה: אקריליק וקולאז'

את הרעיון הכללי של העבודה - פְּרָדוֹת - ניסיתי להביע על ידי השימוש במוטיב של ביצה נשברת. בעבודה הקטנה נראות זוג ידיים השוברות את הביצה. ביצירה זו אני מביעה צער על שתי פְּרָדוֹת מרכזיות: את הצער שחשתי כשהוריי התגרשו, פְּרָדָה מילדות רגילה, וכן את צער הפְּרָדָה מחברתי. התמונה הגדולה היא תמונה שלי כשהייתי קטנה. התמונה צבועה בשחור לבן, בסכמאטיות, והדבר היחידי המובלט בה הוא העיניים שלי הצבועות בכחול. החלטתי לצבוע את העיניים בכחול כי זה צבע עיניי, וגם כיוון שרציתי שהמסתכל ישים לב יותר להבעה של העיניים, לצער ולכאב שהן מביעות. התמונה הזו צולמה כחודש לאחר גירושי הורי ופרדתי מהילדות.

אני בתוך האמנות

אור דויד

הישיבה לאמנויות ומדעים, בר אילן, תל-אביב

מנחים: מיקי קוקולביץ' ואודי צ'רקה

טכניקה: שמן על בד | גודל: 100x160 ס"מ, 50x60 ס"מ

כאמן צעיר השאיפה שלי היא תמיד להגיע לרף הכי גבוה שיש. ה"אולדמאסטרס" היו לי תמיד כאבות באמנות ודמויות להערצה. לכן החלום שלי הוא להיות אמן מצליח וחשוב כמותם. בעקבות זה בא הרעיון שלי להעמיד את עצמי בתוך ציור כאשר ארבעת האמנים - ליאורנדרו, מיכלאנג'לו, ז'אק לואי דויד ורמברנט - מציירים אותי כסמל לדמות בעלת חשיבות דומה לשלהם ומוערכת על ידם.

ללא כותרת

עידו סורזון

הישיבה לאמנויות ומדעים, בר אילן, תל-אביב
מנחים: מיקי קוקולביץ' ואודי צ'רקה

טכניקה: אקריליק על בד | גודל: 20X20, 20X20, 17.5X23 ס"מ

עבודתי עוסקת בהתכתבות עם עבודותיהם של שני ציירים, פיט מונדריאן וקלוד מונה. מונדריאן צייר ברוב עבודותיו משטחי צבע דו-ממדיים תחומים ולא מתערבבים זה בזה בצבעי יסוד ובצבעי על. הוא צייר כך כדי לחקור את השפעת הצבעים זה על זה. בעבודתי לקחתי את עבודותיו הדו-ממדיות והוספתי להן עומק בציור ובפיסול, ובכך שיניתי את הרעיון שלו, אך אף-על-פי ששיניתי את הרעיון שלו הקפדתי לשמור על כל שאר המרכיבים של עבודותיו, כמו דיוק, גיאומטריות, קו מתאר שחור וכדומה.

הדר כהן

תיכון מעלה ערב ג'ינוגלי, ירושלים

מנחה: חדוה ג'ורנו

לשירותך תמיד

טכניקה: פיסול בסלטיפ | גילוף בקלקר, גודל: 120X150 ס"מ

הרעיון שלי התפתח מתוך עבודה אינטנסיבית שלי השנה כמלצרית. במלצרות נתקלתי בקשיים רבים שהוציאו ממני הרבה אנרגיות מיותרות שהיו יכולות להיות מנוצלות אחרת. בחרתי לפסל את עצמי ברגע מסוים בזמן נתינת השירות במסעדה. הדמות מוצבת במרכז השולחן ויוצאת מתוכו. היא בעצם חלק בלתי נפרד ממנו. הדמות מצד אחד משרתת ומצד שני קטועה וכבולה בשרשרת. דבר זה מסמל את הסתירה הפנימית בתוכי: מצד אחד הצורך לעבוד ומצד שני ההבנה שזה לא טוב לי אך יש לי קושי לעזוב ולהשתחרר.

טכניקה: פחם על קנוס | גילוף בקלקר, נודלי: 45X65 ס"מ

הפרויקט שלי עוסק בחרדות, חרדות שמתחבאות עמוק בתוכנו ומחכות להתפרץ. לפעמים הן יוצאות בצורה של חלומות. לפעמים הן יוצאות בצורה של עצב, בלבול, כעס, תסכול. אנחנו משליכים אותן על הסביבה, על מה שקרה לנו היום, על מה שאמרו לנו אתמול, על התחזית האסטרולוגית של מחר, אבל האמת היא שהחרדות מתחילות עמוק בתוכנו. אנחנו יוצרים אותן, מאכילים אותן, מטפחים אותן ומגדלים אותן יפה. לפעמים הן רובצות שם בשקט, לא עושות בלאגן, אבל לפעמים הן מתפרצות ונוהמות אלינו בכאב.

טכניקה: מעורבת

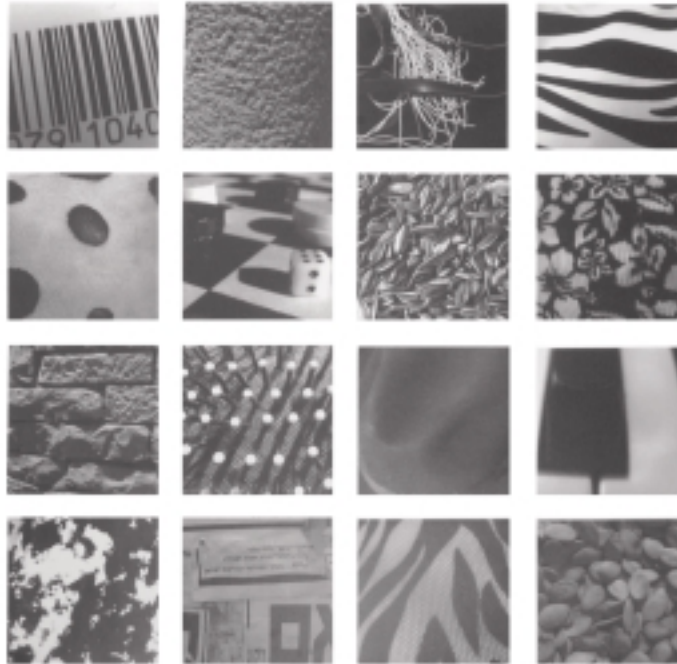

בעבודתי ביקשתי לבטא בחומרים שונים את אופיו ואת עיסוקו של האדם דרך פיסול ידיים. את ידי הזקנה השבריריות ובעלות העור הדקיק יצרתי בנייר טואלט; את ידיה של עקרת הבית העמלה רקמתי בשלל צבעים על רשת ברזל; את עובד האדמה בחימר; את איש הספר בשעווה. כל אדם הוא יצירה חד-פעמית; לכל דרך חיים טביעות האצבע הייחודיות לה.

שחור ולב

נעמה כהן
אולפנה תורנית חורב, ירושלים
מנחה: עדי דוד

טכניקה: צילום שחור לבן | גודל: 15x18, 15x22 ס"מ

תערוכת ה"שחור לבן" שלי הועלתה לראשונה בשבוע של פרשיות תזריע-מצורע העוסקות בדיני הצרעת. הצרעת, על פי חז"ל, באה כעונש על לשון הרע, והם אף קבעו נוטריקון: מצורע - מוציא שם רע. דרכו של בעל לשון הרע לראות נקודות וכתמים שחורים אצל האחר ולבטא ראיות אלו במילים בפני אחרים. עונשו - נגע הצרעת שהוא כתם לבן בעור. "אדם כי יהיה בעור שְׁאֵת או סַפְחַת או בִּהְרָת, והיה בעור בשרו לנגע צרעת" (ויקרא י"ג, ב'). המצורע אמור להיות מבודד עם נגעו הלבן. יהיה לו די זמן ללמוד לראות את הלבן שבנגע, ורק לאחר לימוד זה יסיר יודע תעלומות מעליו את נגעו, והוא ייטהר. מי ייתן ונראה רק את הלבן ואת הטוב שבחיינו ואצל זולתנו!

טל ברון אולפנית ישורון, פתח תקווה מנחות: ברכה גולדנברג ורננה כהן

ביחד ולחוד

טכניקה: פחם על קרטון ביצוע | גודל: 70X100 ס"מ

בפרויקט שלי בחרתי להציג נקודות שונות בחיי זוג תאומים. כתאומה אני רגילה להתייחסות מסוימת מהחברה, אני רגילה להרגיש לפעמים חלק מצמד ולהשתמש בכוח הנובע מזה כשצריך. באחת מעבודותיי אני מציגה את השתלשלות "גן התאומים" במשפחתי: לסבתי היו זוג אחים תאומים שנפטרו דקות ספורות לאחר לידתם, ולאחי הגדול היה תאום אך הוא נפל במהלך ההיריון. בעבודה תיארתי את זוג התאומים המתים ואת אחי שנשאר לבד ברחם ולצדו חלל ריק, חסר. עבודה נוספת מציגה את "הכוח שבזוג". הנעליים הבאות בזוג מסמלות את אחותי התאומה ואותי. רואים ביצירה שאחד העקבים שבור; במצב כזה אי אפשר ללכת. אם אחד מהתאומים "שבור", כלומר רע לו, קשה לתאום השני להמשיך הלאה. היצירה מבטאת את רמת הדאגה והאחריות זה לזה שיש בין תאומים.

מלחמת העולמות

אביטל בליץ אולפנית ישורון, פתח תקווה מנחות: ברכה גולדנברג ורננה כהן

טכניקה: אקריליק על בד

הריקוד הוא חלק בלתי נפרד מחיי; לכן עניין אותי לחקור לעומק את תרבות המחול על כל גווניה. הפרויקט שלי עוסק בשאלה "איך סגנון הריקוד משקף את החברה?". עשיתי הבחנה בין הבלט להיפ-הופ. הבלט מתאפיין במשמעת חזקה, בקוד לבוש קפדני ובחוקים שאסור להפר. הריקוד מתבצע באולמות סגורים, ולרוב הקהל משתייך למעמד הגבוה. ההיפ-הופ לעומתו מתאפיין בין היתר בחופשיות; הריקוד נעשה ברחוב אל מול "הקהל", דבר המעיד על פתיחות ועל פשטות. ריקוד הפלמנקו משלב, לדעתי, את שני הסגנונות: מחד גיסא, סגנון נוקשה עם חוקים שאסור להפר בדומה לבלט; מאידך גיסא, רקדנים שמוצאם מהודו וספרד, ממקומות פשוטים ועממיים, בדומה להיפ-הופ.

דיוקן עצמי בהשראת ליאונרדו דה וינצ'י

איתן וקסמן

ישיבת אמי"ת נחשון, בית שמש

מנחה: לאה ראב, יונה עפרוני

טכניקה: שמן על בד | גודל: 50X40 ס"מ

הסגנון של ליאונרדו הוא ריאליסטי מאוד. הוא השתמש בטכניקה שנקראת "ספומטו", כלומר טשטוש מכוון באזור העיניים והפה. יש המייחסים לו את התואר גדול האמנים, וסגנונו מאפיין מאוד את תקופתו - הרנסנס. בדיוקן שציירתי התבססתי על המונה ליוה על ידי שילוב של תכונות פניה והאור והצל בתוך הדיוקן שלי. השתדלתי להשתמש במברשת דלת צבע כדי לקבל תחושה של הספומטו.

תהליך הגאולה

דמקו דרסה

אולפנת אמית, עירוני ו', חיפה

מנחה: רוני גור

טכניקה: מעורבת | גודל: מסכות בגודל טבעי, כדים בגובה 50 ס"מ

בחרתי לעסוק בפרויקט בעלייתי ארצה מאתיופיה הן מההיבט האישי והן כחלק מתהליך הגאולה הכללית של ארץ-ישראל. בעבודתי אני מחברת בין הקשר החדש שלי לארץ המובטחת ובין ההיפרדות מהגולה. אני מציגה זאת בשלוש סדרות: מסכות, כדים ואינג'רות (אוכל אתיופי). שלוש סדרות אלו כוללות את הסרת קליפות הגלות מעליי ואת החזרה לשורשיי האמיתיים, היהודיים. המניע לפרויקט היו הקעקועים שעל פניי שהם כמו מסכה שאינה ניתנת להסרה. הקעקועים הם חלק בלתי נפרד מהתרבות האתיופית, אולם כשהגעתי לארץ גיליתי שהם מנהג גויים ואסורים מהתורה. הקעקועים הם מסכה, ואינם "האני האמיתי" שלי. בסדרה אני משילה את המסכה מפניי, כפי שאני עושה זאת במציאות ממש בעזרת טיפולי חשמל. אני מודה לאלוקים שאני חיה פה בארצי, ומקווה לראות בעזרת ה' את הגאולה השלמה.

טכניקה: אקריליק על בד, קולאז'

בחרתי בנושא זה בגלל החיבור החזק שאני חשה לעמי ולתלאות שעבר. בתערוכתי מוצגים בזה אחר זה תמונות ומודלים שהחשיבה על השואה העלו בי. כל ציור עורר בי חשיבה והיה אתגר בשבילי, ומאחורי כל ציור או מודל מסתתר סיפור. לכן אשמח אם תעינו בפירושיהם של ציורי. בעבודתי רציתי להביע את הפחד, את השחור, את האנטישמיות, את החולי ואת השאיפה למציאות אחרת.

מים מקור חיים

שירה סירוטקין
אולפנת אמית רננים, רעננה
מנחה: נורית גלזר

טכניקה: שמן על בד

"וְהָיִיתָ כְּגֵן רוּחַ וּכְמוֹצָא מַיִם אֲשֶׁר לֹא יִכָּזְבוּ מִימִיו" (ישעיה נ"ח, י"א).

בחרתי להכין את עבודת הגמר שלי בנושא "מים מקור חיים". נושא זה קרוב ללבנו כיוון שבמדינתנו יש מחסור במים. המים חשובים מאוד, אם לא חשובים ביותר, לעולם כולו. המים הם מקור חיים משותף לכל היצורים החיים בעולם. בעבודה זו ציירתי תפילה לגשם.

מסורת

טכניקה: אקריליק על קנווס

אני עולה חדשה; עליתי לארץ לפני 9 שנים. באמצעות יצירה זו רציתי להביע את הגעגועים לעבר ואת הזיכרונות שלי ממנו. כשהיה גדולה ובעלת משפחה אגדל את ילדיי לפי המסורת האתיופית שעל פיה גדלתי, אלמד אותם מנהגים... הושפתי מהילדות באתיופיה, ממנהגים אתיופיים מסורתיים, ממאכלים, מתלבושות מסורתיות, ממוזיקה, מצבעים ומריחות. את כל אלה רציתי להעביר ביצירה. באמצעות היצירה אני רוצה שהצופים יכירו תרבות אחרת, שונה וחדשה עבורם, של עדה מעניינת ומרתקת, בעלת צבעוניות ססגונית, שמעורבים בה צבעים חמים וקרים.

אימא יש רק אחת

חגית גדמו
תיכון אמי"ת יהודה, עפולה
מנחה: רחל קרמר

טכניקה: אקריליק על קאפה, גיר יבש על קאפה

סגנון היצירה שלי הוא מודרני. הצבעוניות היא לוקאלית. הציור מתבסס על תצלום אחד בווריאציות שונות, בצבעים שונים ובקומפוזיציות דומות. הקומפוזיציה היא מרכזית, והיא מדגישה את דמותה של אמי וגורמת לצופה להתבונן, להעמיק ולהזדהות. המבט הישיר של אמי, העיניים הטובות והפנים הרכות שלה מובלטים בניגודים צבעוניים המדגישים את תווי פניה. בנוסף שכפלתי את דמותה של אמי, כי אומרים תמיד שאנשים טובים צריך לשכפל. נושא המשפחתיות נוגע ללבי והוא בעל חשיבות גדולה מאוד בעיניי. אימא שלי היא בין האנשים הכי חשובים לי. לעולם לא אפסיק להעריך אותה ולראות בה דמות להערצה ולהערכה.

פרימות. פעימות. חיים.

טכניקה: פרימה בקנוס

לעתים ה' יתברך מזמן לנו מציאויות של חוסר, של בחינת "אין", שהרי מאז בריאתו של העולם אין בו "אין" מוחלט. המחסור הוא כמו חלל המבקש למלא ולהשלים את עצמו. הכמיהה ליצירה היא יצירה בעצמה, וממילא גם העשייה שמגיעה בעקבותיה, והיא היא ההופכת את בחינת ה"אין" ל"יש".

בעבודתי בחרתי להציג סדרה של קנוסים שמבטאים בתפיסה הקלאסית ראשוניות, בחינת "אין", ולפרוץ בהם חוטים בצורות ובכיוונים שונים. הפרימה מייצגת את החוסר בתוך הראשוניות ויוצרת בדרכה שלה יצירה חדשה - "יש". הפקעת הקנוס משימוש הקלאסי כמצע וההתייחסות אליו כאל חומר בפני עצמו הם שבנו את יצירתי זו.

על קצה המזלג

חגית קוסטן
אולפנת צביה, מעלה אדומים
מנחה: סיגל אדלמן

טכניקה: צילום | גודל: 30X40 ס"מ

המזלג מייצג מבחינתי את האדם במצבים שונים. הוא יכול להיות מתפרץ ובעל עוצמה, לוחם או חולם ואפילו מיואש ומתוסכל. יש באדם תכונות רבות שיכולות להתגלות ולהיחשף במצבים שונים. ניסיתי לבטא על ידי צילומי המזלג את הרעיון הזה. המזלג נראה שונה בכל תמונה על ידי שינוי בזוויות, בתאורה וברקע. בעצם ניסיתי להמחיש את הרעיון של הפנים הרבות שיש באדם.

חנה דאדון אולפנת צביה יצירתית, ירושלים מנחה: חדווה ג'ורנו

כי האדם

טכניקה: חיבור והדבקה, חתיכות עץ, גבס וחוט ברזל | גודל: 2 מטר X 80 ס"מ

ההשראה לעבודתי נבעה מטיוול ומשיטוט בטבע. שם העמקתי את ההכרה בשני הצדדים המצויים בעולם: הצד המת, הנבול, ובמקביל צד הגדילה והחיות. בעבודתי הכנתי דימוי לגזע עץ כרות. הגזע חלול ומזמין את הצופה להיכנס לתוכו ולחוות חוויה של התכנסות בתוך "סביבה טבעית" והתבוננות בה מקרוב. בחלק הפנימי העליון של הגזע יש ספיראלה הבנויה מאובייקטים שונים של חלקי עצים קטנים העשויים מגבס ומחימר. בצורת הספירלה אנו מגיעים בכל פעם לנקודה מקבילה בגובה אחר; כך גם אני בתחום האמנות ובכלל בחיי: התחלתי מנקודה ראשונית אחת, וממנה אני גדלה; אני לומדת איך להתמודד הלאה ומצליחה לעבור עוד שלב.

טכניקה: ציור בגירים ואקריליק | גודל: 80X60 ס"מ

בעבודה שלי אני מציירת נופים. הנופים לקוחים מאזור השומרון, סביבת ביתי וילדותי. אלו ציורים של מקומות הקשורים אליי, כל אחד בדרכו שלו: נוף המשתקף מחלון ביתי, נוף שנצפה בדרך ונוף של בתים הפזורים בטבע. דרך הציור אני מבטאת את אהבתי לנוף ואת תחושת החופש והפתיחות שאני מקבלת מהתבוננות ומהתעסקות בו.

לינוי לארי
אולפנת צביה, עפולה
מנחה: מיכל ויצמן

מנהיגות - אחרי...

טכניקה: אקריליק על בד | גודל: 50X35 ס"מ

המנהיג מוציא את תכונותיו מן הכוח אל הפועל בצורה הכי חזקה ומשמעותית שהוא יכול. הוא מתעקש על השגת המטרה שהציב לעצמו, ורואה בשליחותו אידיאל. למנהיג יש אופי; למנהיג יש כריזמה, למנהיג יש יכולת למצוא את היופי שבאדם, יכולת לפשר, לגשר, לוותר ולהגיע למטרה. בפרויקט החלטתי להציג רבדים שונים של מנהיגות, מהמנהיגות האלוקית דרך המנהיגות הפוליטית והצבאית ועד למנהיגות הטבעית והדתית.

חיבור בין אנשים שונים דרך המוזיקה

עליזה מיכל אלון
אולפנת צביה, עפולה
מנחה: מיכל ויצמן

טכניקה: מעורבת על בריסטול | גודל: 70X100 ס"מ

הפרויקט מציג את החיבור בין אנשים שונים דרך המוזיקה. בחרתי בנושא זה משום שהוא קרוב אליי ואני מאוד מחוברת אליו. בעבודתי אני רוצה להביע את השוני בין סוגי המוזיקה השונים והמגוונים המובילים בעולם וגם את הדימיון ביניהם. בחרתי לצייר בגווני שונים על פי סוגי המוזיקה השונים - כל סוג מוזיקה והצבעים שלדעתי הכי מביעים אותה.

חלי נאמן
אולפנת צביה, חיפה
מנחה: נעמה כץ

היום שוב אוכלים בחוץ

טכניקה: צילום מעובד

בצילום מופיעים שני מוטיבים מנוגדים: צלחות חרסינה ה"מסודרות לייבוש" על כיסוי בויב המצוי בכל רחוב. ברקע קיר מתפורר וגבעול יבש. מטרתי לעורר מודעות למצוקה הכלכלית ההולכת וגוברת בארץ ובעולם.

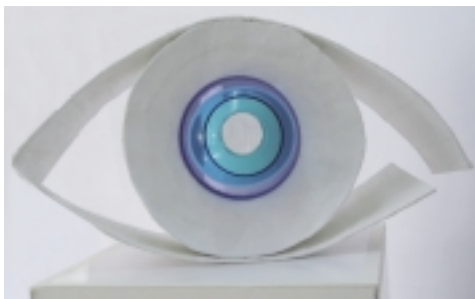
טכניקה: קולאז' חרוזים | 3 חלקים בגודל: 40X40 ס"מ

סבא שלי היה אדם בריא וחזק, איש שמח מאוד, כזה שלא מפספס כלום... פתאום הגיעה המחלה שניתקה אותו מהעולם, שהעלימה את כל מה שסבא שלי היה מלא בו, רוקנה את הכול! סבא שלי עכשיו איננו אותו אדם שהיה פעם. המצב של סבא גורם לי להתייחס לחיים אחרת - לראות ערך ברגעים הקטנים של החיים.

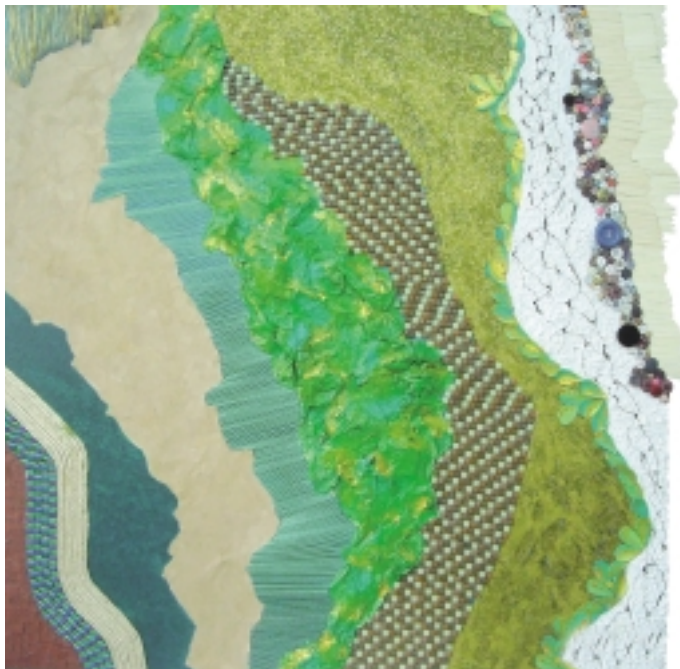
היצירה שלי היא תמונת חיים. תמונה שלמה המורכבת מרגעים קטנים. אם נצליח להפנים שלכל רגע ורגע בחיים יש ערך ומשמעות ושקיימת תמונה כוללת ומשמעותית שאין ביכולתנו לתפוס, נדע אולי להעריך כל רגע ורגע בחיינו כאילו הוא הרגע האחרון...

טכניקה: פיסול

בעבודתי אני רוצה לבטא באמצעים מוחשיים וויזואליים ביקורת על השפיטה ועל התפיסות המוטעות שאנו כאנשים שופטים ותופסים את אלו שמסביבנו. בכל יצירה בחרתי להתמקד בתפיסה ובשיפוט מסוימים בתהליך של שלבים המובילים זה אל זה. ביצירה הראשונה, הפסל, אני רוצה להדגיש את התפיסה הראשונית שיש לאנשים לגבי חיצוניותו של האחר – תפיסה שלפיה מבצעים לעתים קרובות שיפוט מוטעה לגבי מהותו האמיתית של אותו אדם. בפסל זה אני מראה גוף אחורי של גבר חזק ושרירי, אשר במבט ראשון נראה מאיים ומפחיד, אולם, כאשר מסובבים את הדמות לצד הקדמי שלה אפשר לראות מה הוא מרגיש באמת: ידיו מופנות פנימה אל לבו, ובכך חושפות את הפנימיות שלו שאינה נראית לעין. ביצירה השנייה בחרתי להדגיש את השלב שאחרי: לאחר הסתכלות בחיצוניותו של האחר יש צורך להביט בעיניו, שהם השביל המקשר בין העולם החיצוני אל המוח ונשמה. כאשר מסתכלים על העיניים של האדם אפשר לראות את הנשמה שלו.

טכניקה: מעורבת | 3 חלקים בגודל: 100X100 ס"מ

מחשבתם של המתמודדים עם בעיות קשב וריכוז אינה כשל שאר האנשים; היא קטועה ואסוציאטיבית, וכתוצאה מכך נגרמת הבעיה המרכזית של חוסר יכולתם להתרכז בנושא אחד באופן רציף ולחשוב עליו באופן שוטף. בעבודתי ניסיתי לגרום לצופה להרגיש בעצמו את תחושת הקיטוע, חוסר האונים והתסכול שאני מרגישה כשאני מנסה לחשוב באופן רציף ומסודר ואיני מצליחה - בעיה שאינה נראית לעין הצופה כי אך בפועל היא משבשת את התפקוד הרציף שלי וגורמת לי תסכול והרגשה שאין מי שמבין אותי.

אליענה ברודי אולפנת שעלבים, נוף איילון מנחה: מלי כיאט

קושי

טכניקה: פיסול עם עץ, מסמרים, אקריליק, פלסטלינה | גודל: 0.6X2.6 מטר

ביצירה שלי הרבה חתיכות של עץ מודבקות יחד בדבק חם באופן שהחיבור נראה כמו הר מעץ. ל"הר" מחוברים מסמרים חדים ועל כולו מפוזרות נגיעות של צבע אקריליק. העץ הוא חומר קשה ועמיד, אבל הוא עלול להישבר במצבי לחץ. הצבע הטבעי של העץ מראה שהתהליך המשברי טבעי לכל אדם. נגיעות הצבע בגווני חום וירוק כהה מסמלות דיכאון ועצב. ה"הר" מלא מכשולים כמו מסמרים, קוצים ומדרגות שבורות ושלבים לא יציבים המסמלים שתהליך החיים קשה, דוקר, עצוב, כואב, עוקץ ומייגע. הנחתי על ה"הר" אנשים קטנים מפלסטלינה שכמעט נופלים כדי להראות את הקושי הרב בטיפוס על הר החיים. בכל פעם שאנו עולים קצת יש עוד מכשול. אנו מרגישים שזה לא נגמר.

אושר בתשעה חודשים

נוי כהן
תיכון מקיף ב', אשקלון
מנחה: אסנת אבוקרט

טכניקה: רדי מד + ציור

לדעתי אחד המצבים המסבים אושר לאדם הוא הקמת משפחה. התרחבות המשפחה - היריון ולידה - הוא נושא קסום ועלום שסוחף אותנו לשאול את עצמנו שאלות רבות; למשל: האם זה יהיה בן או בת? למי יהיה דומה? איך יתנהג? ועוד הרבה שאלות דומות שמביאות אותנו לדמיון ולשמוח. ההיריון הוא פלא הבריאה בעיצומה, תהליך מתמשך שבכל חודש הולך ומתקדם לקראת היום הגדול: הלידה!

פחד מכישלון

נעה ברנד
אולפנת נריה
מנחה: מיכל צוף

טכניקה: פיסול שמן על בד

אני חווה פחד מכישלון זמן רב. פחד זה הוא פחד משתק שגורם לי לברוח מדברים. העיניים המפוחדות בציור מבטאות את הפחד הזה כאשר אני מביטה במראה ומבינה שאני נכשלת. הקנווס מבטא תקווה. מצייר עליו פסנתר, ועליו מחברת תווים, כאילו האמן עומד מול התחלה של יצירה אך אינו מסוגל ליצור. פיסול היד מבטא את העובדה שלמרות "ידי הזהב" של האמן הוא אינו מסוגל ליצור בגלל החשש שהוא עלול להיכשל.

טכניקה: קולאז' של טביעות אצבע בדיו על שקף | גודל: 41x1 מטר

בעבודתי בחרתי להתעסק בנושא השונות. אפשר לראות את ההבדלים בין אנשים שונים בהתבוננות הכללית בבני אדם ובפרטים הקטנים המרכיבים אותם. תמיד מצאתי עניין רב בניסיון להבין איך יש כל כך הרבה שוני בין אנשים ובאותו זמן גם דימיון עצום. כדי לבטא את השוני בחרתי להשתמש בטביעות אצבעות, שזה הדבר שהכי מייחד כל אדם, שהרי לכל אחד ואחד יש טביעת אצבעות שונה. החלטתי לקחת את טביעת האצבעות שלי וליצור מהן את הפנים שלי.

קירות ביתי

טכניקה: מעורבת

ביצירתי השתמשתי במוטיב הבית החוזר בכל העבודה. הבית בשבילי מסמל את ילדותי. כל ילדוטי התרחשה בנווה דקלים שבגוש קטיף. הבית הוא משפחה, הוא ילדות, הוא חיים. בניתי דגם קטן מתוך תרשימים של הבית המקורי שלי, צילמתי אותם ועבדתי עם התצלומים. על ידי התעסקות עם שחזור הבית ועם שכפולם הבלתי פוסק של הרישומים האדריכליים אני חוזרת אל הזיכרונות מתוך געגוע אל מקום שכבר איננו.

הארֶת שוליים

נעם בן זאב
אולפנת אי"ל ברמה, נוב
מנחה: תמר צדוק

טכניקה: צילום

לכל אחד מאתנו יש נקודת מבט שונה על המציאות, על העולם. כל אחד "שם פוקוס" על דברים אחרים שמושכים את תשומת לבו. באמצעות המצלמה אני מאפשרת לכם לטעום מעט מההסתכלות שלי על העולם מנקודת מבטי. לא ניסיתי לייפות את המציאות או ליצור מציאות שונה.

בגיל צעיר אבחנו אצלי בעיות קשב וריכוז שהפריעו לי בהתנהלות היום-יומית. התביישתי בעצמי ולא השלמתי עם הבעיה שלי, שהיא בעצם איננה בעיה - היא מי שאני. המצלמה אפשרה לי להעז להעביר את מה שתמיד ראיתי והייתי - שכביכול נראה שולי - להעביר בהשלמה מלאה עם עצמי את נקודת המבט המיוחדת שלי.

אברהם אנקורי
ישיבת אלישיב, לוד
מנחה: דינה זמירי

תנין

טכניקה: פיסול

ללא מילים.

כשהחסר הופך לנסתר

מעין וידר
אולפנית אורט, טבריה
מנחה: תמר ארליך

טכניקה: אקריליק על קנווס, פיסול שמן על בד

בציורים שציירתי ניסיתי להעביר את המסר שאנו איננו מודעים למה שקורה בתוך האדם. גופו, המשמש בעצם קליפה, אינו בהכרח מספר לנו את הסיפור האמיתי - או לפחות לא את כולו. נפש האדם היא ללא ספק דבר נסתר; לכן אי אפשר תמיד להכיר בן אדם לגמרי עד הסוף. המעטפה החיצונית אינה חושפת תמיד את פנימיותו של האדם, ולפעמים אף מטעה אותנו. העין היא הכלי שדרכו אנו מסתכלים על העולם, אך לא תמיד היא רואה את האמת; היא אינה יכולה לתרגם לנו את מסתרי הנפש, ולכן אמונתנו בנסתר צריכה להיות חזקה ואמיתית.

טכניקה: רישום עפרון | גודל: 50X70 ס"מ

הפרויקט שלי עוסק בקשר של האדם עם האל. בכל פרק בחיים האדם מרגיש צורך לדבר אל "מישהו" שלא ישפוט אותו במצבים קשים או יבקר אותו על מעשיו. האדם בסך הכול רוצה "מישהו" שרק יקשיב לו. ולכן לכל אדם - דתי או לא דתי, מסורתי או לא מסורתי, מאמין או לא מאמין - יש בשלב כלשהו בחיים רצון לדבר אל ה"מישהו" הזה. בשבילי המישהו הזה הוא הקב"ה.

בין העבר להווה

בר קין

מקיף דתי שק"ד, שדה אליהו

מנחות: דבורה נחום, זיוה וייס ועינב קובלינר

טכניקה: מערבת | גודל: 1.50X1.80X2.80 ס"מ

"החיים החדשים הללו, הבנויים כולם על פי מתכונת אחת, אינם מסוגלים לשאת יופי" (בעלת הארמון / לאה גולדברג).

בעבודתי יצרתי מבנה בעל שני סגנונות ארכיטקטוניים מנוגדים, ישן מול חדש.

הישן משדר רוגע וחמימות וקירותיו צבעוניים ובעלי טקסטורות של עץ ואבן, שהם חומרים טבעיים. צורת המשטח הסובב את הבית מעוגלת, בהשראת הטבע. גג הבית משופע, בהתאם לסגנון הוויקטוריאני המיושן.

החדש משדר עוצמה וקרירות. הוא מעוצב בהתאם לסגנון החדשני - "הקופסאות המודרניות". קירותיו בקווים ישרים ומרובעים ובצבעי שחור-לבן. מאפיינים אלו מסמלים את המודרניזציה עם המינימליזם הצורני והצבעוני שהוא אנטיזה לסגנון הישן.

המבנה בא לחבר בין שני הסגנונות ולשקף את החיבור בין שני העולמות. ההפרדה החצי שקופה והדשא מדגישים את החיבור ומחדדים את התפיסה שלי שיש לדעת לשלב בין העבר להווה.

בגובה העיניים

יעל אוברמן

מקיף דתי שק"ד, שדה אליהו

מנחות: דבורה נחום, זיוה וייס ועינב קובלינר

טכניקה: מעורבת | גודל: פני אדם על בסיס 1.5 מטר

בעיני אנשים שונים אני רואה את הפתח להבנת האדם. העיניים משקפות את האמת הפנימית, וקשה מאוד לשקר בהן. בנוסף, העיניים הן גם הפתח שלנו לעולם החיצוני. בהן אנחנו חווים את מראות העולם. בחרתי להציג עשרה זוגות עיניים מכיוון שהמספר עשר מסמל את השלם ואת הבסיסי גם בטבע וגם ביהדות. העיניים הן צדו החיצוני של המעגל, הן משקיפות אל החוץ, אל האנשים שבחוץ. הן מזמינות כניסה אל תוכן.

מעבר חצייה

טכניקה: רישום בפיפרון | גודל: דמויות בגודל 1:1

הנושא שבחרתי לעסוק בו בפרויקט הגמר שלי הוא מעברי חצייה. עניין אותי מאוד הקשר הלא מכוון שנוצר בין כמה דמויות המחכות לאותה מטרה, ובנוסף התעניינתי בהבדל בין האופן שכל אחד מגיב כאשר הוא מחכה שהאור יתחלף לירוק.

טכניקה: אקריליק על בד | גודל: 60X80 ס"מ

"לסבי היה שיר
שגווע עמו בקברו...
לסבי היה שיר
והנהו חי עמי-חי!"
(שיר עתיק/ שלום כתב)

את עבודת הגמר באמנות החלטתי להקדיש לסבי, שלמה אטיאס ז"ל. סבי נולד במרוקו בשנת 1919 בעיר רסאני. בשנת 1963 הוא עלה ארצה. הוא היה דמות חשובה ומרכזית בחיי היינו קרובים בלב ובנפש. בית סבי וסבתי משמש לי בית שני. בבואי לשם הרגשתי שהייתה לו היכולת לגרום לכל אחד ואחת מהנכדים תחושה כאילו הוא היחיד והמיוחד עלי האדמות. היו לנו שיחות רבות בנושאים שונים - שיחות נפש, שיחות חולין ועוד. בחרתי לצייר אותו דווקא בתקופה הקשה, בעת מחלתו, ובמהלך העבודה התברר לי שלא משנה איך הוא נראה וכמה חולה הוא היה; מורשתו, אהבתו אלינו והקשרים המיוחדים שהיו לו עם כל אחד ואחת מאתנו לא יגוועו ויישארו עמנו תמיד.

קוף אחרי בן אדם

טכניקה: אקריליק על קנווס | גודל: 60X60 ס"מ

בעבודה זו בחרתי להתעסק בדחפים העשויים להניע את האדם בבחירות שהוא מבצע במהלך חייו. דחפים אלו נטמעו באדם משחר ההיסטוריה מתוך היותו ישות השייכת לעולם הטבע. השימפנזה, עם היותה חיה בעלת יצרים אימפולסיביים, מייצגת את האדם, שכן מבחינת היכולת השכלית וכן מבחינת המראה החיצוני היא מתקרבת לאדם יותר מכל חיה אחרת המצויה בטבע. בעבודה זו רציתי להביא למודעות את הצורך לאזן בין יצרים טבעיים ובין ההיגיון והדעת הנתונים לנו כבני אדם.

טכניקה: אקריליק על תבנית עץ | גודל: 120X60X180 ס"מ

המוות הוא חלק בלתי נפרד מחיינו. מחד גיסא הוא הדבר הוודאי ביותר בחיינו, מפני שברור שהוא יתרחש, ומאידך גיסא הוא גם הדבר הלא-ודאי ביותר, מפני שאין לנו שום דרך לדעת מהו וכיצד נחווה אותו. ביצירה שלי אני מנסה לדמות את חוויית הקבורה מנקודת מבטו של הנקבר. לצורך כך השתמשתי בקופסת עץ שגודלה גודל ממוצע של בור קבורה על פי ההלכה היהודית. כדי להתבונן ביצירה במלואה יש להיכנס לתוך הקופסה, לשכב על הגב ולהביט על "תקרת" הקופסה, שבצדה הפנימי מצוירת הקבורה והלוויה כפי שאני בוחרת לראות ולהציג אותן. בחרתי להציג את היצירה באופן שהצופה יהיה שותף פעיל בה.

כף הרגל

מיכאל גינזברג

ישיבת נתיבות חיים, פסגת זאב, ירושלים

מנחה: פורת סלומון

טכניקה: צבעי פנדה על קרטון

הנושא שבחרתי לצייר הוא רגליים של אנשים שונים. הרגליים נראות חלק שולי באדם, אך אפשר ללמוד מהן הרבה עליו. דרך העבודה והציור אני מראה את מצבו הנפשי, החברתי ואפילו הכלכלי של האדם.

שירות קרבי - הפחד והאמונה

דוד ליזמי

ישיבת נתיבות חיים, פסגת זאב, ירושלים

מנחה: פורת סלומון

טכניקה: צבעי פנדה על קרטון

בחרתי לדבר על השירות בצה"ל כיוון שאני, בעזרת ה', רוצה להתגייס לשירות קרבי והוריי היקרים מפחדים. אני רוצה להוכיח להם שאני יכול להתמודד עם הקשיים ולהראות שהשירות הקרבי הוא לא רק פעילות ביטחונית אלא גם חוויות שנשמרות ולא יימחקו בחיים ומקור גאווה להמשך החיים.

טכניקה: גירים ופחם על נייר | גודל: 35X50 ס"מ

בחרתי להתמקד בפרויקט זה בפורטרטים, מפני שזהו נושא שכיף לציירו והוא מלא ברגש. בחרתי בפניי, ולא בפני אחרים, משום שהפנים הם פנים האדם, נפש אדם. בפסיכולוגיה נפש האדם מוגדרת כמעגל הפנימי של ה"אני" המוקף ברגשות, בתכונות, בזיכרונות, ביכולות וכדומה, וחשתי צורך לבטא את רגשותיי. סיבה נוספת שבחרתי לצייר את פני דווקא היא פשוטה: אני הוא המודל הכי קרוב אל עצמי במרחב, ומניסיוני זה הכי קל...

דינה נחום

אולפנה לאמנויות ומדעים, נווה שרה הרצוג, ב"ב

מנחה: חגית אונגר

פנים אל מול פנים

טכניקה: מעורבת על לוח שנים | גודל: 118x79 ס"מ

הפרויקט עוסק במושג "פנים" בסגנונות שונים באמנות ומתוך זוויות ראייה מגוונות. בעבודה זו מתוך הפרויקט יצרתי פול של דיוקנאות המורכבות כל אחת משתי דמויות, של גבר ושל אישה. אני בוחנת את מורכבות הזהויות הבונות אותנו כדי להראות שנבראנו בצלם אחד ולכל אחד ואחת מאתנו פנים שונות ומרובות.

אולפנה תורנית חורב, ירושלים
אור תורה סטון רמות (בנות), ירושלים
תיכון הימלפרב, ירושלים
אולפנה תורנית לאמנויות, ירושלים
תיכון מעלה ערב (גינולי), ירושלים
אולפנת צביה יצירתית, ירושלים
תיכון קרית נוער, ירושלים

ישיבת נתיבות חיים, פסגת זאב, ירושלים
ישיבת אהבת חיים, כוכב השחר
אולפנת צביה, מעלה אדומים
אולפנת אמי"ת נגה, רמת בית שמש
ישיבת אמי"ת נחשון, בית שמש
אולפנת אורות עציון, ראש צורים
אולפנת נריה

אולפנית ישורון, פתח תקווה
תיכון פלך, קרית עקרון
אולפנת אמנה, כפר סבא
אמי"ת רננים, רעננה
תיכון עירוני דתי, חולון
תיכון אמי"ת, תל אביב
ישיבת אלישיב, לוד

הישיבה לאמנויות ומדעים בר אילן, תל אביב
אולפנה למדעים ולאמנויות נוה שרה הרצוג, ב"ב
אולפנת עפרה

אולפנת שבי רחל, נוה דניאל
אולפנת שעלבים, נוף איילון
אולפנת נוה חנה, גוש עציון
מקיף דתי שק"ד, שדה אליהו
אולפנת אי"ל ברמה, נוב
אולפנת כפר פינס

אולפנת סגולה, ק. מוצקין
אולפנת צביה, חיפה

אולפנת אמי"ת, עירוני ו', חיפה
תיכון אמי"ת יהודה, עפולה
אולפנת צביה, עפולה
אולפנית אורט, טבריה
תיכון מקיף ב', אשקלון